

MARC MARTÍN, *piano*

Marc Martín, pianista de 27 anys i resident a Barcelona. Comença els estudis de Piano als 7 anys. No es fins als 14 quan fa un salt al món del Jazz i debuta com a pianista de la Sant Andreu Jazz Band, aleshores poc coneguda. S'inspira en una llarga llista de músics com Oscar Peterson, Keith Jarrett, Count Basie, Bill Evans, etc..

Llicenciat en Superior de Jazz i Música moderna al Taller de Músics, segueix els seus estudis musicals a la ciutat de Nova York.

Actualment el pianista català ha registrat més de 10 àlbums i treballa a nivell Europeu amb diferents grups i formacions com: The K Quintet, The Bumpy Roof Band, Marc Martin Trio, Ronald Baker Quartet, etc.

IMPORTÀNCIA DEL PIANO-JAZZ

En la Història del Jazz no es pot dir que existeixi una jerarquia establerta per que fa als diversos instruments. Cert que en algunes èpoques alguns instruments s'han imposat per sobre dels altres. Així en el període New Orleans (1900-29) la trompeta jugà un paper preponderant seguida pel clarinet. Durant la Swing Era, o sigui, a partir de 1935, el saxo tenor va adquirir una importància creixent en el si de les orquestres i, ja en els anys quaranta, el saxo tenor passa a ser l'instrument rei.

El piano no es pot dir que hagi tingut períodes especialment destacables, però, és ben cert que, al llarg de tota la història de la música popular negra nord-americana, ha tingut una presència constant i d'innegable importància. Ja abans de l'aparició del jazz pròpiament dit com a música instrumental, les composicions per a piano anomenades Ragtimes comptaven amb un bon nombre d'intèrprets, alguns dels quals, negres o criolls, ja donaven a les seves interpretacions la pulsació rítmica que definiria la música de jazz. També en els ambients d'aquesta música tan arrelada en la comunitat afroamericana com és el blues, sobretot, en l'anomenat blues urbà, el piano va tenir una presència constant com a instrument solista o d'acompanyament. Justament en aquest ambient sorgeix un dels estils més característics del piano-jazz: el boogie woogie, estil que es defineix pel joc de ma esquerra i que ha donat lloc a molts dels ritmes moderns com el Rock & Roll.

Al Harlem de New York apareix durant els anys vint l'estil del piano stride, també caracteritzat per un continu moviment a base de salts de la ma esquerra del pianista.

Molts dels estils de piano han estat creats per intèrprets d'una gran personalitat com Jelly Roll Morton, Earl Hines, James P. Johnson, Willie The Lion Smith, Fats Waller, Art Tatum, Teddy Wilson, Milt Buckner (creador de l'estil de block chords), Avery Parrish, Nat King Cole, Erroll Garner, Thelonious Monk, Oscar Peterson, Ray Bryant, Ahmad Jamal, etc. Tots ells han tingut influència en els múltiples pianistes que han anat sorgint en cada època fins als nostres dies.

El piano ha tingut també una important presència en el jazz de gran orquestra i alguns dels directors de les big bands més famoses han siguts magnífics pianistes que des del piano han donat vida a les seves formacions: Fletcher Henderson, Duke Ellington, Earl Hines, Count Basie, etc.

Abans de la ràdio i el gramòfon, existia un eslògan publicitari per vendre pianos que resava: What Is A Home Without Piano! (Què és una llar sense piano!). Nosaltres podríem dir: Què seria del Jazz sense el piano!

Ricard Gili, Fundació Catalana Jazz Clàssic